

Arrest

nr. 278 699 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, XI de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij wordt op 9 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Pasjtoen van origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Char Toot in het district Kalakan van de provincie Kaboel. U bent geboren in Pakistan en woonde er tot 2016 in een vluchtelingenkamp in Haripoor in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. In 2016 keerde u met uw familie terug naar Afghanistan vanwege de houding van de Pakistaanse autoriteiten en burgers ten aanzien van Afghaanse vluchtelingen na een aanslag op een middelbare school in Peshawar waarbij meer dan honderd slachtoffers vielen, onder wie de meesten kinderen.

De taliban kwam wekelijks naar de moskee in jullie dorp. Enkele maanden na aankomst in jullie dorp Char Toot werd uw broer [E.], door jullie thuis ook [M.] genoemd, aangesproken door de taliban met de vraag hen te vervoegen. Vervolgens gebeurde er drie tot vier maanden niets. Op een dag werden uw vader en broer aangesproken door de taliban aan de ingang van de moskee na afloop van het gebed. Opnieuw vroegen zij uw broer om hen te vervoegen. Ditmaal zeiden uw vader en broer dat ze dit niet wilden. De taliban zeiden op dreigende wijze: "we zullen wel zien". Hierop gingen zij terug weg. Gedurende vier tot zes maanden gebeurde er niets en werden jullie niet meer aangesproken door de taliban. Op een nacht kwamen de taliban naar jullie huis en ontvoerden uw broer. Jullie hebben sindsdien niets meer van hem vernomen.

Een jaar later achtte uw vader u oud genoeg om een doelwit van de taliban te vormen en regelde hij uw reis naar Europa. U verliet het land in 2018 en kwam na verblijven van telkens ongeveer een half jaar in Iran, Turkije, Griekenland en Servië in november 2020 in België aan. Op 10 november 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de Pakistaanse vluchtelingenkaarten van u en uw familie, een Pakistaanse elektriciteitsrekening, drie formulieren van het IOM aangaande jullie vrijwillige terugkeer naar Afghanistan en de taskara van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart gedwongen gerekruteerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. In 2017 hadden zij uw oudste broer ontvoerd. Een jaar later werd u door uw vader het land uitgestuurd om gedwongen rekrutering te vermijden. Na uw vertrek werden uw ouders door de taliban naar u gevraagd.

Vooreerst dient gewezen te worden op uw misleidende verklaringen met betrekking tot uw leeftijd. Zo geeft u zelf aan op het persoonlijk onderhoud achttien of negentien jaar te zijn (CGVS, p. 3). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 29 april 2021 – anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat uw leeftijd op 21,2 jaar werd geschat met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Uit uw stelling achttien of negentien jaar te zijn, terwijl u volgens het leeftijdsonderzoek bijna 22 jaar bent, blijkt dat u de Belgische asielautoriteiten tracht te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede komt.

Voorts zijn uw verklaringen over de rekrutering van uw broer en de problemen van uw familie sinds uw vertrek dermate vaag en inconsistent dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Over de problemen van uw broer legt u inconsistente verklaringen af. Over de tijdsbepaling van deze problemen zegt u eerst dat uw broer één tot anderhalve maand na terugkeer naar Afghanistan voor het

eerst werd aangesproken, vervolgens een tot anderhalve week later een tweede keer, en dat hij nog eens twee tot drie weken later ontvoerd werd. Echter, u wijzigt deze verklaringen kort daarop en zegt dat het twee tot drie maanden na aankomst in het dorp begon, het tweede incident vervolgens twee of drie maanden later plaatsvond en hij nog eens vijf tot zes maanden later ontvoerd werd (CGVS, p. 10). Dit komt maar weinig doorleefd over.

Wanneer u voorts gevraagd wordt wat uw broer tijdens het eerste incident antwoordde op de vraag van de taliban om hen te vervoegen verklaart u: “mijn broer zei ik wil het niet”. U bevestigt dit daarna nog eens: “mijn broer zei ik wil het niet en ze zeiden, jij moet, we zullen wel opnieuw komen” (CGVS, p. 11). Later echter, wanneer bleek dat uw broer uit angst aan niemand durfde te vragen of zij ook werden aangesproken en u erop gewezen wordt hij wel niet bang was om de taliban openlijk hun eis te weigeren, zegt u plots dat hij niet in hun bijzijn hun eis weigerde en gewoonweg niet reageerde op hun eis (CGVS, p. 12). Dit is weinig coherent. Uw nieuwe stelling dat hij dan gewoon niet zou hebben gereageerd komt ook maar weinig overtuigend over.

Over het tweede incident legt u vergelijkbare inconsistente verklaringen af. Gevraagd hoe uw vader en broer reageerden op hun vraag om hen te vervoegen tijdens het tweede incident zegt u: “Ze konden niets zeggen, gewoon luisteren”. Omdat dit wel een zeer vreemde situatie lijkt wordt u erop gewezen dat de taliban op dat moment vermoedelijk wel een antwoord of reactie verwachtten van uw vader of broer – uw broer zou tijdens het eerste incident ook al niet hebben gereageerd – waarop u dan weer verklaart dat uw vader zou hebben gezegd dat hij het niet wil en dat uw broer het ook niet wil (CGVS, p. 14). Dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegt over deze twee incidenten maakt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen over wat jullie telkens deden na deze twee incidenten om verdere problemen of een gedwongen rekrutering van uw broer te vermijden zijn ook maar weinig geloofwaardig. Wanneer u gevraagd wordt wat jullie in dit verband deden of ondernamen na het eerste incident antwoordt u naast de vraag. Wanneer opnieuw hiernaar gevraagd wordt zegt u vreemd genoeg dat jullie dachten dat ze uw broer wel met rust zouden laten (CGVS, p. 12 en 13). Gevraagd waarom jullie dachten dat de taliban hem met rust zouden laten zegt u dat jullie pas in het land waren en de taliban niet zo goed kenden, en dat jullie niet wisten dat de taliban mensen konden verplichten hen te vervoegen (CGVS, p. 13). Dit is weinig geloofwaardig.

Gevraagd wat jullie deden na het tweede incident, waarbij jullie ditmaal de eis van de taliban openlijk weigerden, zegt u dat jullie niets konden doen. Gevraagd of uw broer terug naar Pakistan kon gaan om aan de dreiging van de taliban onderuit te komen – de rest van uw familie aan vaderskant was immers daar gebleven in 2016 (CGVS, p. 7) – zegt u opnieuw dat jullie niet dachten dat zij iets zouden doen (CGVS, p. 15). U wordt ter bevestiging gevraagd of jullie werkelijk dachten dat de taliban, na jullie openlijke weigering en hun dreigement – “we zullen wel zien” – nog steeds niets zouden ondernemen tegen jullie waarop u zegt dat jullie dat echt niet hadden verwacht (CGVS, p. 15). Ook dit is niet geloofwaardig.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat jullie bij niemand gingen informeren naar soortgelijke gevallen. Gevraagd of er die eerste keer nog andere leerlingen van de moskee werden aangesproken zegt u dat uw broer tegen niemand mocht vertellen dat hij aangesproken werd met betrekking tot rekrutering (CGVS, p. 11). Gevraagd of uw broer zich heeft geïnformeerd bij andere mensen naar soortgelijke gevallen zegt u dat hij bang was om dat te vragen (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom hij daar bang voor was zegt u vaagweg dat hij bang was om vermoord te worden en geeft u geen verdere informatie. U wordt dan nogmaals gevraagd waarom hij dit niet aan anderen kon vragen waarop u zegt dat er een regel is in uw regio dat men niets doorvertelt wanneer men iets gezegd wordt. U gaat dan verder naast de vraag dat de taliban iets twee keer vragen en dan hun doelwit ontvoeren (CGVS, p. 12). Dit zijn maar weinig overtuigende verklaringen.

Ook ten tijde van het tweede incident weet u niet of er nog andere personen werden aangesproken aangaande rekrutering (CGVS, p. 14). Gevraagd of uw vader of broer hierover hebben geïnformeerd bij mensen in het dorp zegt u van niet (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom zij dit niet hebben gedaan zegt u dat jullie nieuw in het dorp waren en niet zoveel mensen kenden, en voegt eraan toe niet te weten waarom uw vader zich niet heeft geïnformeerd hierover (CGVS, p. 15). Dat jullie nieuw waren in het dorp is een weinig overtuigende verklaring voor het feit dat jullie bij niemand zouden hebben geïnformeerd naar andere gevallen van gedwongen rekrutering.

U wordt verder gevraagd waarom uw vader niemand aansprak deze rekruteringsproblemen – zoals bijvoorbeeld de malek – waarop u vaagweg zegt dat jullie bang waren en problemen vreesden wanneer

jullie met iemand hierover zouden spreken. Gevraagd waarom jullie vreesden problemen te krijgen indien jullie met de malek over deze zaak zouden spreken zegt u dan weer dat de andere personen problemen konden krijgen indien jullie met hen over de zaak zouden spreken en voegt eraan toe dat jullie voorzichtig waren in het dorp omdat sommigen voor de taliban werkten (CGVS, p. 17). Uw verklaringen over de vaststelling dat jullie met niemand in het dorp spraken over rekrutering door de taliban naar aanleiding van het probleem van uw broer zijn maar weinig coherent of overtuigend.

Ook over de handelswijze van de taliban komen uw verklaring uiterst vreemd en weinig aannemelijk over. Zo zouden zij uw broer een eerste keer hebben gevraagd om hen te vervoegen. Het tweede incident gebeurde drie tot vier maanden later (CGVS, p. 13). Gevraagd of er in die periode van drie of vier maanden nog iets is gebeurd zegt u van niet. Gezien de taliban wekelijks in de moskee kwamen waar uw broer onder meer les volgde wordt u gevraagd of hij in de tussentijd dan nog werd aangesproken maar u zegt opnieuw van niet (CGVS, p. 13). Dat de taliban uw broer hadden uitgekozen om hem te rekruteren – hij werd apart genomen in de moskee en mocht aan niemand iets vertellen (CGVS, p. 11) – maar hem vervolgens maandenlang met rust laten en zelfs negeren in de moskee is uiterst opmerkelijk.

Vervolgens wordt uw broer een tweede maal gevraagd hen te vervoegen waarop hij ditmaal weigert en de taliban een dreigende “we zullen wel zien” uitten (CGVS, p. 14). Echter, opnieuw blijkt er bijna een half jaar niets meer te gebeuren (CGVS, p. 15). U wordt enkele keren gevraagd hoe het kwam dat er niets meer gebeurde maar u kan geen informatie bieden (CGVS, p. 16). Ze hebben jullie zelfs in de moskee niet meer aangesproken (CGVS, p. 16). Gewezen op de afloop van het tweede incident en op het feit dat jullie en de taliban elkaar in die periode van een half jaar toch nog regelmatig moeten hebben gezien, onder meer in de moskee, en opnieuw gevraagd waarom de taliban een half jaar lang niets meer ondernamen na het tweede incident kan u opnieuw geen informatie bieden en herhaalt u opnieuw dat jullie dachten dat ze jullie met rust zouden laten (CGVS, p. 16). Bovenstaande verklaringen over deze problemen met de taliban zijn maar weinig aannemelijk.

Het is voorts opmerkelijk dat de taliban uitgerekend uw broer wilden rekruteren en hem hiervoor gedurende een jaar viseerden en hem uiteindelijk met geweld hebben ontvoerd. Uit informatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clan-loyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Op de vraag hoe rekrutering doorgaans gebeurt in uw regio kan u geen informatie geven (CGVS, p. 17). U kan geen verklaring geven voor het feit dat uitgerekend uw broer geïsoleerd werd en uiteindelijk ontvoerd om de rangen van de taliban aan te vullen (CGVS, p. 18). Zoals reeds aangehaald hebben jullie bij niemand geïnformeerd naar andere gevallen van gedwongen rekrutering en kan u dan ook geen informatie geven over andere personen die mogelijk, naast uw broer, eveneens geïsoleerd werden door de taliban.

Na de ontvoering zou de malek hebben gezegd dat er eerder ook al mensen werden meegenomen door de taliban. (CGVS, p. 17). Echter, u kan hier ook niets concreets over zeggen. Gevraagd wat u daar precies over gehoord hebt zegt u die mensen niet te kennen (CGVS, p. 17). Gevraagd wanneer dit zou zijn gebeurd zegt u dit ook niet te weten (CGVS, p. 18). U kan ook niet zeggen of dit gebeurde wanneer jullie al terug in het dorp woonden of niet (CGVS, p. 18).

Dat uitgerekend uw broer bijna een jaar lang persoonlijk werd geïsoleerd en uiteindelijk ontvoerd, zonder dat u enige informatie weet te bieden over de reden waarom uitgerekend uw broer werd geïsoleerd, over rekrutering in uw regio in het algemeen, of over andere gevallen van gedwongen rekrutering maakt dat er ernstige vragen rijzen aangaande uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen over wat jullie na de ontvoering van uw broer deden zijn ook inconsistent. U zegt aanvankelijk vaagweg dat jullie niets konden doen. Gevraagd of jullie iemand hebben aangesproken om zich verder te informeren of iets dergelijks zegt u dat jullie daar niemand kennen en nergens terecht konden (CGVS, p. 16). Gevraagd of er geen dorpsouderen of een malek was zegt u dat zij trouw aan de taliban moeten blijven omdat ze anders problemen krijgen (CGVS, p. 17). Later echter zegt u dat jullie wel met de malek hebben gesproken en dat hij zei dat er andere mensen eerder al waren ontvoerd maar dat hij toen ook niets kon doen (CGVS, p. 17). Dat u eerst zegt dat jullie niemand kenden en later, pas nadat expliciet naar de malek wordt gevraagd, zegt dat jullie wel met de malek hebben gesproken komt maar weinig doorleefd over.

Hoewel het CGVS er rekening mee houdt dat deze problemen zich reeds zouden hebben voorgedaan in 2017 en u dan ook nog minderjarig zou zijn geweest op dat moment kan verwacht worden dat u enigszins coherente verklaringen weet af te leggen en ook enige concrete informatie weet te bieden hierover. Uw verklaringen zijn echter dermate vaag en incoherent dat u, zelfs rekening gehouden met uw leeftijd op dat moment, deze problemen niet aannemelijk kan maken.

Ook over de problemen sinds uw vertrek legt u vage en incoherente verklaringen af. Gevraagd naar de problemen van uw familie sinds uw vertrek zegt u dat de taliban naar u vroegen en uw familie hebben geslagen (CGVS, p. 8). Gevraagd te vertellen wat u hier allemaal over weet herhaalt u dat ze naar u vroegen en uw familie hebben geslagen en lastiggevallen (CGVS, p. 9). Echter, later in het persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd wat er allemaal nog is gebeurd na uw vertrek waarop u zegt dat uw familie niets meer heeft meegemaakt (CGVS 18 en 19). U wordt gewezen op uw eerdere verklaring dat de taliban nog eens zijn gekomen en uw familie hebben geslagen maar u zegt dat dit gebeurde op het moment dat uw broer werd ontvoerd en dat er na uw vertrek niets meer is gebeurd. Nogmaals gewezen op uw eerdere verklaringen zegt u dan dit keer dat ze wel nog eens naar u hebben gevraagd maar uw familie niet hebben geslagen (CGVS, p. 19). Dergelijke volkomen incoherente verklaringen over de problemen sinds uw vertrek doen ernstig twifelen aan uw relaas.

Voorts blijkt u ook geen enkele concrete informatie te kunnen geven over dit incident of deze incidenten sinds uw vertrek. Gevraagd wanneer ze zijn langsgekomen zegt u dit niet te weten en wijt u dit aan het feit dat u lange tijd sinds uw vertrek geen contact heeft kunnen opnemen met uw familie (CGVS, p. 9). Echter, uw verklaringen hierover zijn geenszins overtuigend. Gevraagd wat jullie hebben afgesproken voor uw vertrek om contact te kunnen houden verklaart u dat uw vader gewoon zei dat u moest meegaan met de smokkelaar en zegt u dat u geen gsm had (CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd waarom jullie niets afspraken aangaande toekomstig contact zegt u dat uw vader contact had met de smokkelaar en dat vluchtelingen geen gsm mochten hebben (CGVS, p. 20). Dit is geenszins een overtuigende verklaring voor uw bewering gedurende twee jaar geen contact te hebben gehad met familie. Gevraagd hoe het komt dat u twee jaar lang geen contact met uw familie kon hebben – de smokkelaar had blijkbaar wel contact met hen – zegt u vaagweg dat u vaak hebt geprobeerd maar dat het niet gelukt is. Gevraagd hoe u dit probeerde zegt u dat u dit vroeg aan de smokkelaar maar dat het niet gelukt is. Gevraagd hoe de smokkelaar dan in contact kwam met uw familie zegt u: “welke manier weet ik niet, blijkbaar via gewoon een nummer of zo”. Gevraagd waarom u dan zelf niet naar dat nummer kon bellen ontwijkt u de vraag en zegt u vaagweg dat u altijd met een collega van de smokkelaar was en niet met de smokkelaar zelf. De vraag wordt herhaald waarop u zegt dat uw familie in contact was met de hoofdsmokkelaar in Afghanistan. Dit komt uiterst incoherent en vaag over. Gevraagd waarom u niet aan het nummer kon komen waarmee uw familie in contact met de smokkelaar stond zegt u dat u plots moest vertrekken, dat u heel jong was en geen gsm had (CGVS, p. 9). Gezien uw reis werd geregeld in een periode waarin jullie geen problemen hadden en u dus niet halsoverkop bent moeten vluchten kan dit niet overtuigen. Uw verklaringen over de reden waarom gedurende twee jaar geen contact zou kunnen hebben gehad met uw familie zijn niet aannemelijk en doen verder twifelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan.

Hoe dan ook heeft u sinds uw aankomst in België een tot twee keer per maand contact met uw familie (CGVS, p. 9). U wordt gevraagd te vertellen over het incident waarbij de taliban naar u vroeg bij uw familie waarop u louter meegeeft dat het kort na uw vertrek gebeurde. Gevraagd wat uw familie hier precies over heeft verteld zegt u dat uw vader enkel zei dat ze naar u vroegen maar dat u verder niets weet (CGVS, p. 19). U wordt gevraagd of u hier zelf nog meer over heeft geïnformeerd maar u zegt van niet. U wordt erop gewezen dat dit – de taliban die u willen rekruteren – net de reden is waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende en gevraagd waarom u zich dan niet verder heeft geïnformeerd over de problemen van uw familie met de taliban die op zoek zouden zijn naar u maar u kan louter meegeven dat de netwerkverbinding niet goed genoeg is om details te vragen over wat er na uw vertrek nog allemaal is gebeurd (CGVS, p. 19). Dergelijke verklaringen zijn in het geheel niet overtuigend.

U verklaart voorts dat uw broers te jong zijn om gerekruteerd te worden (CGVS, p. 18). Wat betreft de leeftijd van uw broer [G.M.] zegt u dat hij twee jaar jonger is (CGVS, p. 7). Dit verklaart geenszins waarom u broer over de jaren heen geen doelwit zou kunnen zijn geweest van rekrutering, zeker gezien u na onderzoek zelf ouder blijkt te zijn dan u aangeeft. Bovendien zijn uw verklaringen over de leeftijd van uw broer weinig consistent. Later, immers, wanneer u erop gewezen wordt dat [G.M.] niet zoveel jonger is dan u, en dit dan ook geen verklaring vormt voor uw stelling dat uw familie en broers geen problemen meer hebben gekend sinds uw vertrek, zegt u dat uw broer vier tot vijf jaar jonger is dan u (CGVS, p. 18). Dit zijn weinig coherente verklaringen.

Uit bovenstaande blijkt dat u uw problemen met de taliban niet aannemelijk kan maken. U wordt gevraagd of u los van bovenstaande problemen ooit nog andere problemen heeft gehad met de taliban waarop u zegt van niet. Gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan, behalve uw beweerde vrees om gerekruteerd te worden, blijkt dit niet het geval (CGVS, p. 20).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande problemen. De taskara van uw ouders, de vluchtelingenkaarten, de terugkeerformulieren en de elektriciteitsrekening hebben louter betrekking op uw identiteit en die van uw familie en op uw verblijf in Pakistan. Uw eerder verblijf in Pakistan heeft echter geen betrekking op uw nood aan bescherming bij terugkeer naar Afghanistan. U woonde immers nog jaren in Afghanistan voor uw komst naar België. De geloofwaardigheid van dit verblijf in Pakistan werd dan ook niet nagegaan in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming en hier wordt dan ook geen uitspraak over gedaan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld

dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted

killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekerheid en ondervoeding. Daar tegenover

staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Voorafgaand wijst verzoeker erop dat hij beroep heeft aangetekend bij de Raad van State tegen de beslissing inzake leeftijdsbepaling en dat deze zaak nog steeds hangende is. Hij zet uiteen:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker misleidende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn leeftijd, aangezien uit een leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij 21,2 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij beroep heeft aangetekend bij de Raad van State tegen deze leeftijdsbeslissing (zie stuk 2), omdat hij niet akkoord is met de resultaten van het onderzoek. De zitting werd vastgesteld op 20 april a.s.. De leeftijdsbeslissing is dus nog steeds onderworpen aan een rechterlijke toetsing, waardoor de beschuldiging van verwerende partij uiterst voorbarig is.

Bovendien stelt artikel 7, §3 van de Programmawet (I) van 24 december 2002 – titel XIII – hoofdstuk VI: voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dat “in geval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden”.

Volgens het leeftijdsonderzoek was verzoeker 21,2 jaar oud, met een standaarddeviatie van 1,9 jaar. Rekening houdend met de jongste leeftijd, kan worden geconcludeerd dat verzoeker +- 19 jaar zou geweest zijn op het ogenblik van de leeftijdstest (indien de resultaten van de leeftijdstest correct zouden zijn, wat verzoeker nog steeds betwist). Dit is dus geenszins de ‘bijna 22 jaar’ zoals verwerende partij beweert.

Verzoeker verklaarde dat hij geboren werd op 1 mei 2003. Het leeftijdsonderzoek heeft plaatsgevonden op 29 april 2021, i.e. twee dagen voor hij meerderjarig werd.

Overeenkomstig artikel 7, §1, eerste lid van de hierboven vermelde Voogdijwet heeft het medisch onderzoek enkel tot doel om na te gaan of een persoon al dan niet jonger is dan 18 jaar.

Verzoeker stelt zich de vraag in welke mate een onderzoek, dat twee dagen voor zijn meerderjarigheid wordt uitgevoerd, daadwerkelijk een duidelijk beeld kan geven over zijn al dan niet meerderjarigheid, reden waarom ook beroep werd aangetekend tegen de leeftijdsbeslissing.

Maar bovenal blijkt uit deze tijdslijn dat verzoeker in februari 2022, op het tijdstip van zijn persoonlijk onderhoud bij verwerende partij, wel degelijk zijn leeftijd juist heeft gesitueerd (18-19 jaar vs. 19-20 indien wordt uitgegaan van het leeftijdsonderzoek). Dit geldt in het bijzonder gelet op verzoekers ongeschoold profiel.

Verwerende partij doet uitschijnen dat verzoeker jaren ouder is dan hij zegt. In werkelijkheid gaat het om geen, minstens een verwaarloosbaar, verschil. Hieruit kan echter niet worden geconcludeerd dat verzoeker de asielinstanties tracht te misleiden, noch dat dit afbreuk doet aan verzoekers 'algemene geloofwaardigheid'.

Verzoeker wenst te benadrukken dat de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek vijf jaar geleden hebben plaatsgevonden. Op dat ogenblik was hij slechts +- 13 jaar, terwijl hij eveneens bijna zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond. Zijn verklaringen dienen dan ook in die context te worden bekeken. Ten slotte wijst verwerende partij op enkele tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, terwijl hij zich in werkelijkheid onmiddellijk, nog in hetzelfde antwoord op dezelfde vraag, corrigeerde en de correcte tijdslijn schetste."

In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoeker dat er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. In een tweede onderdeel van het middel wijst verzoeker op een risico omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij gaat daarbij in op het begrip 'verwestering', het risico voor personen die worden beschouwd als verwesterd, de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting, aanwijzingen van de beschermingsnood na de machtsovername door de taliban en het ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband, waarbij hij de nood aan een toekomstgerichte beoordeling benadrukt.

In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat ook moet worden onderzocht wat de gevolgen zijn van het leven onder het talibanbewind. Verzoeker bespreekt daarbij de huidige situatie die hij onrustwekkend acht en de lessen uit het verleden, met name het leven in het gebied onder controle van de taliban voor de totale machtsovername (2001-2021), het leven onder het vorige 'Islamitisch emiraat' (1996-2001) en de standpunten van de talibanleiding.

In een vierde onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de reisrestricties, met name het verbod van de taliban waarbij het Afghanistan niet is toegestaan om het land te verlaten, tenzij hun bestemming is gekend bij de taliban.

In een vijfde onderdeel van het middel vermeldt verzoeker de heropleving van ISKP en van het gewapend conflict tussen ISKP en de taliban alsook de impact ervan op de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In een zesde onderdeel van het middel wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de facto controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een oproepingsbrief van de Raad van State inzake het beroep tegen de leeftijdsbeslissing (stuk 2).

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en geeft hij de weblinken van onder meer volgende rapporten:

- UNHCR, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan", 30 augustus 2018;
- UNHCR, "Guidance Note on the International Protection Needs of people Fleeing Afghanistan", februari 2022;
- Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, "Situation of Human Rights in Afghanistan", 28 februari 2022;
- EASO, "Country of origin Information report, Afghanistan: individuals targeted under social and legal norms", december 2017;
- EASO, "Afghanistan: criminal law, customary justice and informal dispute resolution", juli 2020;
- EASO, "Country guidance Afghanistan: Common analysis and guidance note", december 2020;
- EASO, "Country Guidance: Afghanistan: Common analysis and guidance note", november 2021;
- EASO, "Afghanistan Country Focus : Country of Origin Information Report", januari 2022;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan : Fear of the Taliban", februari 2022;
- UK Home Office, "Country Policy and Information Note : Security Situation Afghanistan", februari 2022;
- OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à l'occidentalisation", 26 maart 2021;
- Friederike Stahlmann, "Erfahrungen und perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans", Diakonie Deutschland, juni 2021;
- ASYLOS, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017;

- ASYLOS, "Afghanistan: Treatment of Family Members of Human Rights Activists and Former Government Supporters after the Taliban Take-over", november 2021;
- Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016;
- NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afgaanse verwesterde vrouw", 2020;
- L. Schuster, en N. Majidi, "Deportation Stigma and Re-migration", Journal of Ethnic and Migration Studies, 2015, 635-652;
- Europees Parlement, Resolutie van het Europees Parlement van 16 september 2021 over de situatie in Afghanistan, 2021/2877;
- Al Jazeera, "Taliban fighters man Afghanistan's urban checkpoints", 9 december 2021;
- Reuters, "Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from US and UK", 1 maart 2022;
- UN Security Council "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 28 januari 2022;
- The New York Times, "Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist", 18 August 2021;
- RFE/RL/Gandhara, "Shattered' Dreams As Taliban Reneges On Promise To Open Schools For Girls", 23 maart 2022;
- Danish Immigration Service, "Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals", september 2021;
- The Guardian, "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI", 7 september 2021;
- Landinfo, "Afghanistan: recruitment to Taliban", 29 juni 2017;
- US Department of state, "1999 Country Reports on Human Rights Practices", 25 februari 2000;
- FDD's Long War Journal, "Taliban's government includes designated terrorists, ex-Guantanamo detainees", 8 september 2021;
- Freedom House, "Freedom in the World 2022 – Afghanistan", 28 februari 2022;
- World Food Programme, "Afghanistan Situation report", 17 maart 2022;
- World Health Organization, "Aghanistan. Emergency situation report n° 14", 1-15 maart 2022;
- UNAMA, "Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict. Annual report 2018", februari 2019;
- UNDP, "Afghanistan: Socio-Economic Outlook 2021-2022. Averting a basic needs crisis";
- Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan. Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", A/HRC/49/24, 4 maart 2022;
- ODI, Life under the Taliban shadow government, Research reports and studies, juni 2018;
- Stiftung Wissenschaft und Politik, "Terror gegen die Taliban; Der Islamische Staat zeigt in Afghanistan neue Stärke", februari 2022;
- Human Rights Watch, "The massacre in Mazar-i-Sharif", november 1998;
- Human Rights Watch, "For Afghan Women, the Frightening Return of 'Vice and Virtue' - Situation Worsening Every Day", 29 september 2021;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Threatening Provincial Media; Journalists Detained, Beaten; Media Outlets Closed", 7 maart 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis / Questions and answers on Human Costs of Sanctions, Banking Restrictions", 1 maart 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Hunger Crisis has Economic Roots", 1 maart 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban 'Vice' Handbook Abusive", 29 oktober 2021;
- Human Rights Watch, "You have no right to complain: education, social restrictions, and Justice in Taliban-held Afghanistan", juni 2022;
- Mariyam Safi, "De eindeloze nachtmerrie van vrouwen in Afghanistan", De Standaard, 25 maart 2022;
- AP News, "Taliban Official: Strict punishment, executions will return", 23 september 2021;
- Charlotte Greenfield, "Taliban orders girls' highschools to remain closed, leaving students in tears", Reuters, 24 maart 2022;
- Ahmed Rashid, Taliban, I.B. Taurus, 2000;
- The Washington Post, "The Taliban is bringing back its feared ministry of 'vice' and 'virtue'", 8 september 2021;
- BBC, "Summary amputations: Taliban justice in Afghanistan", 27 april 2013;
- BBC, "Afghanistan: Who's who in the Taliban leadership", 7 september 2021;
- Financial Times, "Afghanistan's Young Talibs: No compromise with the enemy of our martyrs – hardline views of the new generation run contrary to image leaders of the movement hope to portray", 18 september 2021;
- Reuters, "Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK", 1 maart 2022;

3. Nota met opmerkingen

Op 29 april 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en antwoordt op het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota's

4.1. Op 31 augustus 2022 dient de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt;

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2017;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EASO, "Afghanistan Security Situation Update", september 2021;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022.

4.2. Op 1 september 2022 dient verzoeker een aanvullende nota in, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- Nansen Note 2-22, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- Amnesty International, "The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises", 15 augustus 2022;
- UNAMA, "Human rights in Afghanistan, 15 August 2021 – 15 June 2022", juli 2022;
- UN Security Council, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", report of the Secretary-General, 15 juni 2022;
- Danish Immigration Service, "Afghanistan. Taliban's impact on the population", juni 2022;
- US Department of State, "Annual report on human rights in 2021", 12 april 2022.

Verzoeker voegt er ook nog een satellietfoto van zijn dorp aan toe.

Verzoeker deelt verder mee dat zijn beroep bij de Raad van State tegen de leeftijdsbeslissing van de dienst Voogdij werd verworpen omdat hij inmiddels meerderjarig is geworden en de Raad van State van oordeel was dat hij geen belang meer had bij dit beroep. Nochtans had verzoeker in zijn beroep duidelijk aangegeven waarom hij nog altijd belang had, met name wat betreft een later recht op gezinshereniging alsook het herstel van zijn algemene geloofwaardigheid in de asielprocedure.

Verzoeker meent dat hij geen effectief rechtsmiddel heeft kunnen uitoefenen tegen de leeftijdsbeslissing en heeft een verzoekschrift ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarvan hij een kopie voegt.

4.3. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een tweede aanvullende nota neer waarbij zij volgend stuk voegt:

- COI Focus "Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 8 september 2022.

In het proces-verbaal staat hierover genoteerd: *"De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij haar zeer kort voor de terechtzitting heeft gemeld nog landeninformatie te zullen neerleggen. De verwerende partij bevestigt dat zij haar aanvullende nota van 31 augustus 2022 wenst te vervolledigen met bijkomend cijfermateriaal betreffende de veiligheidsincidenten in Afghanistan en stelt dat zij slechts op de dag van de terechtzitting in het bezit is gekomen van deze informatie. In de mate dat de verzoekende partij bezwaar maakt tegen een laattijdig handelen, wijst de voorzitter erop dat de Raad hoe dan ook de*

intentie had om bijkomend cijfermateriaal op te vragen inzake de veiligheidsincidenten en vraagt zij de verwerende partij om het stuk in kwestie neer te leggen. De verwerende partij legt een COI Focus Afghanistan "Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEDE)" van 7 september 2022 neer, met een begeleidende brief betiteld als "Aanvullende nota" en overhandigt hiervan ook een kopie aan de verzoekende partij. De terechtzitting wordt vervolgens geschorst van 14 uur 55 tot 15 uur 10, waarna de verzoekende partij bevestigt kennis te hebben kunnen nemen van het neergelegde stuk en zij haar standpunt hierover mondeling uiteenzet. Ook de verwerende partij geeft verdere toelichtingen bij het door haar neergelegde stuk."

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het

onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren in Pakistan en aldaar te hebben gewoond in een vluchtelingenkamp. In 2016 keerde hij met zijn familie terug naar Afghanistan, met name naar het dorp Char Toot in het district Kalakan van de provincie Kaboel.

De taliban zouden zijn broer in 2016 hebben aangesproken om zich bij hen voegen, hetgeen hij weigerde. Verzoekers broer zou in 2017 door de taliban zijn ontvoerd, waarna verzoeker een jaar later door zijn vader het land zou zijn uitgestuurd om gedwongen rekrutering te vermijden. Na zijn vertrek zouden de taliban bij zijn ouders naar verzoeker hebben gevraagd.

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar Afghanistan gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban.

Na lezing van de stukken in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken.

De Raad sluit zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over de rekrutering van zijn broer en de problemen van zijn familie sinds zijn vertrek vaag en tegenstrijdig zijn: (i) zo legt verzoeker inconsistente verklaringen af over de problemen van zijn broer, met name wat betreft (a) de tijdsbepaling van deze problemen, (b) de reactie van zijn broer tijdens het eerste incident met de taliban en (c) de reactie van zijn broer en vader tijdens het tweede incident met de taliban; (ii) verder legt verzoeker weinig geloofwaardige verklaringen over wat hij en zijn familie na deze twee incidenten deden om verdere problemen of een gedwongen rekrutering van de broer te vermijden; (iii) tevens geeft verzoeker weinig overtuigende en coherente verklaringen over de vraag waarom hij en zijn familie bij niemand zouden hebben geïnformeerd naar andere gevallen van gedwongen rekrutering door de taliban; (iv) verzoekers verklaringen over de handelwijze van de taliban, waarbij de taliban zijn broer tussen en na de twee incidenten maandenlang met rust hebben gelaten en zelfs hebben genegeerd, komen uiterst vreemd en weinig aannemelijk voor; (v) verzoekers verklaringen over de werkwijze van de taliban en de uiteindelijke gewelddadige ontvoering van zijn broer stroken niet met de beschikbare landeninformatie over rekrutering, waarbij tevens blijkt dat verzoeker geen informatie kan geven over hoe rekrutering in zijn regio doorgaans gebeurt, noch over andere gevallen van gedwongen rekrutering, noch een verklaring voor het feit dat zijn broer persoonlijk werd gevisieerd en uiteindelijk ontvoerd voor rekrutering; (vi) verzoekers verklaringen over wat zij na de ontvoering van zijn broer deden, inconsistent zijn; (vii) verzoekers verklaringen over de beweerdde problemen na zijn vertrek eveneens vaag en incoherent zijn; (viii) verzoeker geen enkele concrete informatie kan geven over incidenten sinds zijn vertrek, geen

overtuigende verklaringen kan geven voor zijn bewering dat hij gedurende twee jaar geen contact had met zijn familie noch overtuigende verklaringen voor het gegeven dat hij zich niet verder heeft geïnformeerd over de problemen van zijn familie met de taliban die naar hem op zoek zouden zijn; en (ix) verzoeker weinig consistente verklaringen aflegt over de leeftijd van zijn achtergebleven broers en waarom zij geen doelwit zouden kunnen zijn van rekrutering.

Het geheel van deze bevindingen maakt dat verzoeker er niet in slaagt om zijn problemen met de taliban aannemelijk te maken. De Raad stelt verder samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen documenten voorlegt die van die aard zijn dat zij deze appreciatie kunnen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde bevindingen die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker misleidende verklaringen zou hebben afgelegd met betrekking tot zijn leeftijd, acht de Raad overtollig en wordt niet weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus.

De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend. Verzoeker laat deze bevindingen volledig ongemoeid in zijn verzoekschrift en onderneemt geen enkele concrete poging om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker geeft enkel aan dat zijn verklaringen in een bepaalde context moeten worden bekeken, met name dat de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek reeds vijf jaar geleden plaatsvonden, dat hij op dat moment slechts ongeveer 13 jaar oud was, dat hij bijna zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond en dat hij een ongeschoold profiel heeft.

Gelet op het leeftijdsonderzoek in april 2021 waarbij verzoeker op 21,2 jaar wordt geschat met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker ten tijde van zijn gehoor in februari 2022 ofwel nog net 19 jaar oud was, dan wel 20 jaar (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO), p. 3). Er kan verder ook niet worden uitgesloten dat verzoeker 14 of 15 jaar oud was tijdens de beweerde gebeurtenissen van 2016-2017 en dus minderjarig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met verzoekers minderjarigheid ten tijde van de beweerde gebeurtenissen in 2016-2017, doch er correct op wijst dat alsnog kan worden verwacht dat verzoeker hierover enigszins coherente verklaringen weet af te leggen en ook enige concrete informatie hierover weet te bieden. De commissaris-generaal bemerkt terecht dat verzoekers verklaringen echter dermate vaag en incoherent zijn dat verzoeker, zelf als er rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid op dat moment, deze problemen niet aannemelijk kan maken.

De Raad herinnert eraan dat het aan verzoeker toekomt om de motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, wat hij echter in het geheel niet doet. Het louter volharden in zijn verklaringen en de algemene verwijzing naar zijn socio-culturele achtergrond en zijn minderjarigheid tijdens de beweerde gebeurtenissen zonder dit concreet te betrekken op de verschillende bevindingen van de bestreden beslissing, maken geen afdoende noch overtuigende argumenten uit die een ander licht op de gemaakte beoordeling kunnen werpen. Het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, volstaat evenmin om de pertinente motieven onderuit te halen.

7.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker voor het eerst aan dat hij als 'verwesterd' dreigt te worden beschouwd. Personen die lange tijd in het Westen hebben verbleven, lopen namelijk een specifiek risico op vervolging omwille van een 'gepercipieerde verwestering'. Verzoeker benadrukt dat hij 2,5 jaar in België verblijft en dat hij voordien nagenoeg zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond, met uitzondering van de periode tussen 2016 en 2018. De tijd die hij in Afghanistan heeft doorgebracht is bijgevolg erg beperkt, en intussen verblijft hij al geruime tijd in Europa. In deze is het volgens verzoeker niet belangrijk of hij zich 'westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij en vooral door de taliban zal worden gepercipieerd.

Verzoeker houdt een theoretisch betoog over het begrip 'verwestering' en gaat aan de hand van talrijke rapporten waaruit hij citeert nader in op het risico voor Afghanen die als verwesterd worden beschouwd, op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting van zulke personen alsook op aanwijzingen van een beschermingsnood na de machtsovername door de taliban. Verzoeker houdt een uitvoerig betoog

over het leven onder talibanbewind en kaart aan dat de bewegingsvrijheid in Afghanistan sterk aan banden is gelegd, gelet op de strenge bewaking van grenzen, reisrestricties en checkpoints in het land.

Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal dit allemaal niet heeft onderzocht. Nochtans vond zijn persoonlijk onderhoud plaats in februari 2022, dit is ná publicatie van alle rapporten waarop de commissaris-generaal zich baseert en dus wist deze laatste zeer goed welke risico's in verzoekers hoofde bestonden. Verzoeker benadrukt dat ook zijn raadsman op het einde van het gehoor bij het CGVS opmerkte dat hij slechts twee jaar in Afghanistan heeft verbleven gedurende zijn hele leven, waarbij de raadsman vroeg om deze risico's eveneens in kaart te brengen.

Hij betreurt het gebrek aan enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband, waarbij hij de nood aan een toekomstgerichte beoordeling benadrukt.

In zijn aanvullende nota van 1 september 2022 bespreekt verzoeker analyses en landeninformatie die dateren van na de bestreden beslissing alsook na zijn verzoekschrift. Daaruit blijkt dat er grote verschillen bestaan tussen de centrale leiding in Kaboel en de lokale talibanleiding in rurale gebieden. Hij wijst erop dat de perceptie en behandeling door de taliban van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk blijft. Concreet benadrukt hij dat hij afkomstig is uit een erg conservatief bergdorp in het district Kalakan, dat is gelegen in een zeer rurale regio, dat hij intussen al vier jaar weg is uit Afghanistan en dat door de grootte van zijn dorp zowel zijn vertrek als zijn terugkeer ook onmiddellijk zullen opvallen. Hij kwam op jonge leeftijd in België toe, nl. op 17 jaar, en is hier de voorbije jaren verder opgegroeid. Hij heeft Afghanistan verlaten toen hij 15 jaar oud was en woonde tot zijn 13 jaar in Pakistan. Hij stelt dat hij niet alleen is aangepast aan de westerse levensstijl (zo draagt hij broeken, scheert hij zijn baard, volgt hij geen religieuze lessen, luistert hij naar muziek en kijkt hij naar programma's die zouden worden verboden door de taliban ...), maar bovendien in heel zijn leven slechts twee jaar in Afghanistan heeft gewoond, wat zijn aanpassingsvermogen nog beperkter maakt en het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan. Verzoeker herhaalt dat hij amper in Afghanistan heeft geleefd, en in het Westen is toegekomen op jonge leeftijd. Hij meent dat het één zaak is om zich aan te passen aan de heersende rurale traditionele cultuur en de moeilijkheden die daarmee gepaard gaan, en een andere zaak om zich aan te passen aan het repressieve, extremistische bestuur van de taliban. Verzoeker geeft aan niet te weten wat van hem wordt verwacht. Hij is niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan, dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn. Er is een grote kans dat in zijn dorp afwijkend gedrag wordt doorgesluisd naar de lokale talibanleiding.

7.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus te krijgen toegekend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

7.2.3. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit

van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving wordt beschouwd als afwijkend, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

7.2.4. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, pt. 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

7.2.5. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico lopen op vervolging (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

7.2.6. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 tot 4 van dit arrest.

7.2.7. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het "*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*" (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport "Afghanistan security situation" van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes,

enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate" van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate" van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan", augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter

hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 38 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, "Afghanistan – taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

7.2.8. De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p.81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet in concreto aannemelijk worden gemaakt.

7.2.9. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49).

De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

7.2.10. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game").

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het 'spel' zal kunnen spelen.

Verzoeker verklaart op 1 mei 2003 te zijn geboren en Afghanistan in 2018 te hebben verlaten. Tijdens een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 29 april 2021, werd verzoekers leeftijd geschat op 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, waardoor niet kan worden uitgesloten dat verzoeker op 29 april 2021 evengoed 19,3 jaar oud kon zijn geweest. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan op een niet nader bepaalde datum in 2018 nog minderjarig was en dat hij bij aankomst in november 2020 in België net wel of net niet meerderjarig was geworden.

Verzoeker is heden reeds vier jaar geleden vertrokken uit Afghanistan.

Verder verklaart verzoeker te zijn geboren in Pakistan en daar te hebben gewoond in een vluchtelingenkamp in Haripoor in de provincie Khyber Pakhtunkhwa tot zijn familie in 2016 terugkeerde naar Afghanistan. Ter staving daarvan legt verzoeker Pakistaanse vluchtelingenkaarten voor en formulieren van de IOM aangaande een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekers eerdere verblijf in Pakistan geen betrekking heeft op zijn nood aan bescherming bij terugkeer naar Afghanistan omdat hij "nog jaren" in Afghanistan woonde voor zijn komst naar België. Dit is meteen ook de reden waarom de geloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Pakistan niet wordt nagegaan in het kader van dit beschermingsverzoek en er ook geen uitspraak over wordt gedaan.

De Raad meent evenwel dat verzoekers beweerd geboorte en verblijf in Pakistan wel degelijk van belang kunnen zijn. Indien hieraan geloof wordt gehecht, dan zou immers blijken dat verzoeker inderdaad slechts twee jaar in Afghanistan heeft verbleven, hetgeen maakt dat het grootste deel van zijn nog jonge leven en vormende jaren zich buiten Afghanistan heeft afgespeeld.

Verzoekers betoog in de aanvullende nota dat zijn kort verblijf in Afghanistan "zijn aanpassingsvermogen nog beperkter maakt en het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan" is in deze context dan ook niet geheel zonder grond en zou een impact kunnen hebben op verzoekers mogelijkheid om 'het spel' te spelen bij terugkeer naar dit land. Dit geldt te meer gelet op het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft, en verzoekers verklaring dat hij afkomstig is uit een ruraal, erg conservatief bergdorp in het district Kalakan in de provincie Kaboel.

Daarenboven stelt de Raad vast dat in de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel worden aangemerkt.

In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afgaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 111).

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Hoewel de raadsman op het einde van het gehoor op het CGVS zelf reeds opmerkte dat verzoeker slechts twee jaar in Afghanistan heeft verbleven gedurende zijn hele leven en vroeg om deze risico's eveneens in kaart te brengen (NPO, p. 22), werd dit nagelaten.

Het gebrek aan enig onderzoek door de commissaris-generaal naar de geloofwaardigheid van verzoekers verblijf in Pakistan, verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,
mevr. A. DE SMET,
dhr. S. VAN CAMP,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter
rechter in vreemdelingenzaken
rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES